

sedda, ja teggi neile Jodud, ja teisel Homikul wandusid nemmad selle peäle teine teisele, ja Izaak saatis neid ärra Rahhoga ennese jurest.

§. 159. Kui Izaaki wannem Poeg Esaw olli nellikümmend aastad wanna, wöttis ta ennesel Maesi seälsammast Kanaani Maalt, Hetti-Rahwa Tütardest (§. 138.), ja needsammad ollid omma pahha Wiside pärrast Izaakile ja Rebekale selgeks Melehaigusseks. Agga Rebekka, kes Jakobbit ennam armastas, kui Esawit, teadis omma terase Nou läbbi sedda raskestel kül Esawile kätte maksta, kui meie nüüd peanähha same.

§. 160. Se sündis, kui Izaak olli wannaks saand. ja temma Silmad seggaseks ianud, et need ennam ei sellerand, si's kutsus ta Esawit, omma wannemat Poega, ja ütles: Wata mo Poeg, ma ollen

ollen wannaks samud, ja ei tea mitte omma Surma Päwa; wotta nüüd ommad Riistad, omma Koolte Tup ja omma Ammo, ja minne wälja, ja lasse mulle Metsa-Lindo (§. 152.), ja te mulle magusat Koga, nenda kui mo Mele pärrast on, ja to mulle, et ma söön, ja et minno Hing sind õnnistab, enne kui ma surren. Esaw läks se Sanna peäle wälja, Lindusid lastma.

§. 161. Temma Emma Rebekka kullis teik m's Izaak olli räkinnud Esawile, ja läks, ja andis sedda teada omma kallima Pojale Jakobile, ja ütles temmale: Kule mo Poeg nüüd keiges Ahtas mo Sanna, nenda kui minna sind käsün! Minne Puddo-Pojuste jure, ja to mulle seält koks head Talle, et ma neid walmistan so Issale nihuagusseks Kookse, kui ta Mele pärrast on, ja sa pead sedda omma

36